

Esperança

Era un calorós dia de mitjants d'estiu. Estava a la feina i just en aquell moment no tenia cap persona asseguda davant meu a la taula que esperara ser atesa.

De sobte una dona es va apropar a la taula i amb una prudent distància i, amb molta educació em va preguntar:

- *Disculte, és vostè Teresa Mollà?*

- *Sí*

Li vaig respondre, sense massa sorpresa, perquè hi ha un lletrero identificant-nos a totes les persones que treballem a l'oficina. Però la dona va insitir:

- *Disculpe de nou, vostè imparteix cursos sobre prevenció de violència de gènere per Internet al professorat?*

- *Sí, ho faig. Ens coneixem?*

Com que no tenia ningú a la taula i em va picar la curiositat, li vaig fer un gest per a que s'apropara i em diguera qui era i de que em coneixia.

Ja asseguda em va continuar preguntant:

- *Coneixes a Laia Sensecognom?*

- *Eres tu?*

- *No, que va , no sóc jo. És una amiga meua, millor dir una companya de batalles.*

- *Disculpa, però no puc donar dades del meu alumnat. Són confidencials i per tant he de respectar-les.*

- *Tranquil·la ho entenc. No cal que me les dones. Les conec totes. Tenim massa coses en comú. Mira Tere, et puc dir Tere?*

Vaig assentir i va començar un relat terrorífic però sense perdre el seu somriure.

- *Laia i jo compartim una història que encara no ha acabat. Compartim un maltractador a qui li encanta fer mal a dones i criatures. Jo sóc, millor dit vaig esser la segona dona amb la que és va casar i a la que li va amargar la existència. Laia, malauradament, es la tercera. De les tres està divorciat i amb criatures. La primera viu a Madrid. Les tres tenim contacte entre nosaltres i ens intentem recolzar als nostres particulars inferns. Ara la que pitjor ho porta perquè fa menys tems i tot esta encara tendre és Laia.*

Ella va ser alumna teua i va ser ella qui em va parlar de tu. No va poder acabar el teu curs perquè li ho va remoure tot.

Mentre ella anava contat la seua història i la de Laia, jo vaig recordar la història de Laia que la va contar a un dels exercicis del curs on demane a l'alumnat que faça una espècie de biografia de gènere i explique moments de la seua vida on va prendre consciència del que significa ser dona u home i quines varen ser les seues primeres experiències amb la violència de gènere. Era, senzillament aterridora. I, efectivament, Laia no va poder acabar el curs. I ella mateixa em va escriure un llarg mail on m'explicava la seua complicada situació personal i processal.

Esperança, mentre, m'anava contant la seua situació personal. Com el monstre que en alguna ocasió havia manifestat estimar-la l'havia maltractat física i psicològicament al igual que al fill que tenien en comú.

Em resultava molt esfereïdor escoltar-la. Em feia molt de mal. Però sabia que no podia fer altra cosa que deixar-la parlar.

En un moment donat va parar en sec, em va mirar als ulls i amb un somriure ample que ho enlluernava tot em va dir:

- Tere jo vull ajudar a dones que es troben com jo, com nosaltres, però no sé com fer-ho. Voldria escriure la meua història per a que altres dones es veieren reflectides i no patiren tant com jo vaig patir. Em vols ajudar?

Tot i que ningú no ho podia notar, jo tremolava. Com a feminista i activista sempre he dit que la meua prioritat eren les víctimes i supervivents d'este tipus de terrorisme però atendre-les en directe, sempre m'alterava i m'altera molt.

Mentre "sentia" les meues pròpies pors i dolors, Esperança em mirava i continuava dient-me lo sola i desamparada que s'havia sentit i encara se sentia davant tot el procés que encara l'esperava.

- No hi ha formació per part de quasi cap agent que participa en este tipus de casos. Se'ns torna a maltractar a les dones i a les nostres criatures quan denunciem. Les nostres veus quasi no compten. Ens diuen que denunciem però després s'obliden de nosaltres. Jo he tingut moltíssima sort amb la meua advocada que mai m'ha deixat sola i sempre m'he sentit acompanyada per ella. Però he demanat a la tècnica de l'Ajuntament i altres persones que estic ací, que vull ajudar a altres dones i ningú m'he fet cas ni m'ha tingut en compte. Laia em va parlar de tu i ara, al voler el teu nom, he vist la llum.

Tere vull ajudar a altres dones. Vull aportar per a estalviar patiment a altres dones, que puc fer? com ho podem encarar?

Li vaig exposar algunes possibilitats, com entrevistes, acompanyaments, gravacions, estc, però que millor deixarem passar les vacances i en tornar tornariem a parlar. Mentre que ella anara pensant com ho volia fer.

Aquell encontre va donar molt més de sí però tampoc és qüestió d'acaparar la nit, però a mi, em va fer pensar en que les víctimes supervivents tenen dret a retrobar la felicitat.

Esperança, era, és un clar exemple no només de superació. Esperança em va donar la idea d'escriure, enguany en positiu.

Perquè la ràbia i el dolor no desapareixerà.

Les ganes de combatre als maltractadors tampoc desapareixeran. Com la denúncia continuada contra el patriarcat que ens vol doblegades i submises.

Però també és cert que existeix vida, esperança i il·lusió quan per fi, ens tornem a sentir fortes i acompanyades perquè creuen en nosaltres i prenem la paraula per denunciar totes les mancances d'un sistema jurídic imperfecte i d'una societat on, encara en massa ocasions, es busca justificar al maltractador en lloc de defensar a les víctimes.

Perquè la Esperança existeix. Perquè podem recuperar la vida, tot i les ferides que ens han deixat a l'ànima. Perquè tenim dignitat per lluitar i ajudar a altres víctimes i supervivents. Perquè som fortes i som moltes....

Esperança, com la pròpia esperança, pot estar ací, entre nosaltres. Ens pot estar acompanyant esta nit, qui ho sap?. Si està, benvinguda i molts ànims.

Moltes gràcies per la seua atenció i molt bona nit.

Alzira 2 de desembre de 2016.
Teresa Mollá Castells